FLOAREA DE STÂNCĂ
de Pavel Coruţ

Îmbătrânise bietul Neam,
Căzuse-n jalea-adâncă,
Dar i-a-nverzit un tânăr ram,
Plângând cu flori de stâncă.

Ca o vedenie de vis
Împrăştie lumina
Peste-a tenebrelor abis
De care lumea-i plinã.

Se-nalţă robii din pământ,
Să-l mângâie o rază.
Să-l prindã dulcele cuvânt.
Gândirea sa vitează.

Întineresc bătrâni cărunţi.
Se întăresc feciorii.
Albastre focuri ard pe munţi
Şi se arată Zorii.

Întinse neamuri stau la sfat
Să înţeleagă vrerea
Stăpânului ce-a arătat
Dreptatea şi puterea.

Prea înţeleptul învăţat
Descoperi-va, oare,
Din care Neam s-a întrupat
Lumina cea din floare?

Din cartea cărţilor din veac,

Va înţelege, oare,
Că neamul vechi, de geto-dac,
E-nmugurit şi-n floare?